Товаришів у мене багато — у школі, в нашому й сусідніх дворах. Але найбільше я дружу з Ігорем. Ми і живемо в одному будинку, в одному парадному, на одному поверсі, і навчаємось в одному класі, і сидимо за одною партою. Всі кажуть, ніби ми й схожі між собою — як брати. І справді: обидва біляві, кирпаті, довгошиї, в обох сірі в крапинку очі, веснянки на носах і щоках.

Проте в чомусь і не схожі. Ігор, наприклад, носить черевики тридцять шостого розміру, а я тільки тридцять четвертого, в нього зріст метр і двадцять дев'ять сантиметрів, у мене — на три сантиметри менше. Зате я вмію, як захочу, ворушити вухами, у нього ж, скільки не пробував,— не виходить.

Яка в нас дружба — судіть з такої пригоди.

Коли похолодало і випав сніг, Ігореві, щоб не мерзли руки, купили зелені вовняні рукавички. М'якенькі і теплі-теплі. Я теж захотів такі самі. Мама купила й мені.

Одного разу на великій перерві ми кидалися сніжками. Як подзвонили на урок, припинили гру, вбігли в клас, глянули, а в нас обох немає по рукавичці. В мене — лівої, в Ігоря — правої.

Наступної перерви майже всім класом шукали. Перерили в шкільному дворі геть увесь сніг і не знайшли.

— Ну, де вона пропала? — сумував Ігор.— Тепер дома будуть лаяти...

— І мене лаятимуть...— журився я.

Після того вже й учителів мало слухали на уроках. Все думали про загублені рукавички і про те, як пояснити вдома, де вони поділися.

Мені ще нічого. Мама, звісно, погнівається, обізве гавою-роззявою, потім пересердиться і знову купить нові рукавички. Ще й тато може заступитися. Скаже: "З. ким такого не буває?.." Бо він минулої зими також загубив десь навіть не одну, а дві свої шкіряні рукавиці. А ось Ігореві більше перепаде. В нього і мати сердитіша, і заступитися, мабуть, нікому — його ж батько, певно, ніколи не губив рукавиць. Жаль, дуже жаль Ігоря...

"А що, як віддати йому свою рукавичку? — раптом подумав я.— В нього ж — права, в мене — ліва. Якраз і буде пара!.."

Авжеж, так і зроблю — віддам свою. Тоді дома не взнають, що він загубив, і не лаятимуть.

Але ж Ігор може ще й не взяти. Знаю його. Скаже: "Чого це ти мені свою віддаєш? Бери краще мою".

Звичайно, він трохи матиме рацію. Коли я його виручу, Ігореві буде зовсім добре. А мені? Мені — гірше. То хоч одну рукавичку принесу й покажу мамі, менше, може, гніватиметься. А як жодної не матиму, сердитиметься дужче, це ж ясно. Ні, якщо вже віддавати Ігореві свою рукавичку, то треба, щоб і він про це не знав!..

Так і зробив. Наприкінці останнього уроку засунув тихцем рукавичку в Ігорів ранець, глибоко, на саме дно.

Ото здивується, як знайде!—тішився я. Прийде з школи додому, повитягає з ранця книжки, зошити, пенал, тоді — зирк! — аж у ньому й друга рукавичка спокійненько лежить. "І як вона там опинилася?.. Мабуть, хтось із хлопців або дівчат навмисне засунув, щоб покепкувати з мене",— подумає і радий-радий буде, що так щасливо все закінчиться. Однак вийшло непередбачене, довелося самому дивуватися.

Коли я вдома викладав на стіл із свого ранця книжки та зошити, то разом з ними витяг і зелену вовняну рукавичку. Спершу подумав, що ми з Ігорем переплутали ранці. Таке вже не раз було, бо вони однакові. Щоб цілком переконатися в тому, подивився на зошити. Ні, зошити мої. Значить, не переплутали. А як же тоді в мій ранець потрапила ця рукавичка? Адже я добре пам'ятаю, що засовував її не в свій, а в Ігорів.

Стривай, стривай, рукавичка ж із правої руки! Тепер все зрозуміло. Виявляється, Ігор теж хотів мене виручити і засунув у мій ранець свою рукавичку. От сміхота, от комедія!..

Хапаю рукавичку і мерщій до Ігоря. Тільки відчинив свої двері, відчиняються навпроти і його. Я тримаю в руці зелену вовняну рукавичку і він держить таку ж...